Megelégedett volna azzal, ha megpillanthatja Jézust, esetleg szót is váltanak, de még ennél is nagyobb dolog történik: az Úr veszi őt észre, odahívja és betér a házába. (Zakeus története, 2023. nov.21.: Lk19,1-10)

Zakeus üzletet szimatol

(Zakeus megzakkan...)

Kíváncsi volt Zakeus,
a vámosok feje. Ez természetes.
Az élelmes, gazdag üzletembernek
a hír, az információ éltető eleme.
Ám apró termete gúny tárgyává, sőt!
Adószedő és pénzváltó volta
a bűnösök közé sorolta,
saját népéből kivetette.

Tettrekész volt, nem hagyott üzletet veszni.
Élelmes, folyvást számolt:
Min és mennyit lehet nyerni?
(Hallja ám, amint beszélnek mögötte:
az a híres Názáreti jön most éppen erre...)

Hm… Talán ebből is egy jó üzlet lehetne?
Már hallottam róla: mégpedig jókat.
Látnom kellene. Pár alkalmas szót
akár válthatnék is vele?
Ki tudja, ez a kapcsolat
még hasznomra lehet?

Itt egy fügefa,... no, nézd csak … egy vad fügefa…
fölmászhatnék rá, láthatnám,
s nem csak az előttem állók
köntösét bámulnám.
Kinevetnének? Ugyan! Ez most üzlet…

Igaz, egy fára mászó főnök nevetséges…
Nem számít. Mondhatom,
megszoktam már a gúnymosolyt:
Ugyan mi van, ha most is jut egy?

Kapóra jön, hogy termetem apró…
(Nahát, hogy ez a hátrány most mire is jó!)
Mint egy kölyök, az ágat elkapom,
s egy ágvillába jutva, megtámaszkodok.
Igaz, köntösöm egy gallyban meghasadt...,
Némelyek erre kajánul somolyognak föl:
Megjárta hát a fejes, a vérszívó vámszedő…

Nem érdekes, belefér ez is,
mondjuk rá, hogy – befektetés.
Na! Ott a tömegből valaki rám mutat,
s mond is valamit. Nem értem.
Nem gúnyol, int…
Mi? Nekem….? Nekem int?
Igen, megint!? Hívón.
Mii? Hát nekem int!

Ő az! Majdnem leugrok,
köntösöm teljesen végigszakadt,
föllibbenve fele a fejemre tapadt,
ingem kilátszik (no, meg egyéb is),
felcsattan egy nyüszítő röhhintés is.

Kelletlenül engednek szűk utat,
közben sunyin meg-meg taposnak,
sőt, oldalba is bök némelyik...

Nos, ha eddig még nem tudtam volna,
most már abban biztos lehetek,
hogy engem itt nagyon nem kedvelnek.

Oldalazva érek mellé, egy könyök alól nézem…
Jóarcú, de nem szabályos… Nem magas. (Ő sem!)…
Lehet, hogy őt is gúnyolták, nevették?
Hibbantnak tartották, övéi szégyellték?

Tőlem vajon mit akarhat?
Én csak meg akartam nézni…
Ő engem *hívott*! Az ismeretlent látja?
Nem! Szívemet-vesémet vizsgálja,
érzem: szemlél, belém néz, föltekint.
Talán mosolyogva még rám is kacsint?

Zakeus – mondja – Nálad megszállnék…
…mert ma *benned kell* megszállnom…

Leesett az állam, eltátom a számat…
Nincstelennek látszik. Ismer, de honnan?
Neki eddig még pénzt sem válthattam.

Hála, hogy parancsaink egyike,
az ember-ábrázolást tiltja:
Hogy’ nézhettem akkor én ki!?
Szájam félig nyitva, nyálam csorog,
mint egy gutaütötté. Jól hallom, amit hallok?
Szemem homályos. Könnyek…
Vagy mik ezek?
Évtizedek óta csak más szeméből
láttam kérőn potyogni őket.

Nem, nem szégyellem síró énemet….
De igazán magamat sem értem,
hebegek össze-vissza: miket is, miket?
Hogy vagyonomról lemondok?
Csalásaimat többszörösen kárpótlom?
és így tovább? Ééén-e..? Én mondom ezeket?

Előtte ugrálva-szökellve, házamhoz vezetem.
Dalolok. Nálam száll meg! Ám nem én,
hanem ő fogad be! Énekelek,
hisz’ Ábrahám fiának nevezett!
Elfogad hát engem! A megvetett bűnöst,
az idegen hatalmat kiszolgáló vámost…

Eddig erre semmi pénzem nem volt elég…
Ó, Mindenható!
Életemben ily jó üzletet nem kötöttem még!

(20231121-28. – zsgy.)

x-x-x-x